

# Oslo Philharmonic

+

## Petrenko

Prokofiev: Symphony No. 5  
Myaskovsky: Symphony No. 21

Vasily Petrenko  
Oslo Philharmonic  
Orchestra



Efter å ha forlatt hjemlandet Russland etter februar- og oktoberrevolusjonene i 1917, turnerte **Sergej Prokofjev** (1891–1953) som virtuos pianist i USA før han slo seg ned i Paris i 1920. I 1936 gjorde han et uforklarlig trekk og vendte tilbake til Russland akkurat da Stalin hadde begynt med sine utrenskninger og ekstreme kunstneriske sensur. Prokofjev var skuffet over hvordan musikken hans ble mottatt i Vesten, og regnet med å bli tatt imot med åpne armer da han vendte tilbake til Russland. Som Francis Maes har skrevet i *A History of Russian Music*: «Mens det ikke er tvil om Sergej Prokofjevs musikaliske talent, besto hans karriere som komponist av en rekke feilvurderinger. [...] Alle hans handlinger fra 1918 til 1932 kan ses som en trinnsvis retur, først til Vest-Europa, så til Moskva. Denne veien gikk i motsatt retning av den som ble valgt av den musikalske avantgarden: Mot slutten av trettitallet befant de ledende komponistene seg på den andre siden av Atlanterhavet, mens Prokofjev satt innestengt i Russland.»

Prokofjev beskrev sin femte symfoni, den første komposisjonen hans i denne sjangeren på seksten år, som «[...] kulminasjonen av en hel periode i mitt arbeid. Den er tenkt som en symfoni om den menneskelige åndens storhet.» Han anså denne symfonien, som ble komponert sommeren 1944, som sitt beste verk. Første sats (uvanlig nok en andante og ikke en allegro) åpner stille og lyrisk med et stigende tema for fløyte og fagott, men når messingblåserne og slagverket introduseres, blir den skarpe siden av Prokofjevs tonespråk mer påtakelig. En følelse av fare ligger ikke langt under overflaten. Åpningssatsen flommer over av melodisk materiale, og det andre hovedtemaet introduseres av fløyte og obo over et skjort akkompagnement i strykerne. Gjennomføringsdelen begynner med at åpningen vender tilbake, nå spilt av celloer og kontrabasser. Hovedtemaene blir imidlertid ikke egentlig utviklet, men heller satt opp mot hverandre. Dette er ikke utypisk for Prokofjevs gjennomføringsdeler, som ofte også er basert på toneartskonflikter snarere enn faktisk tematisk utvikling. Uansett gjennomgår flere temaer i denne symfonien slående forvandlinger i karakter. Et eksempel er den strenge og mektige codaen i første sats, som er utledet fra det uskylldige åpningstemaet.

Den briljante og bitre scherzoen (Allegro marcato) åpner med en energisk klarinettemelodi med kvikke kommentarer fra obo og bratsjer. Gjennom hele den første seksjonen opprettholdes et insisterende akkompagnement med åtte åttendedeler per takt i ulike deler av orkesteret, mens varianter av klarinettemelodien blir utforsket. En kort overgangspassasje i langsommere tempo, med en ny melodi i oboene og klarinettene, fører inn i midtseksjonen. I denne «trioseksjonen» i 3/4-takt introduserer Prokofjev enda en melodi i klarinettene og bratsjene, og forsiktig slagverk bidrar til den muntre, nærmest frekke stemningen. Overgangspassasjen

Having left his native Russia after the February and October Revolutions of 1917, **Sergei Prokofiev** (1891–1953) toured America as a virtuoso pianist before settling in Paris in 1920. In 1936 he made an inexplicable move, returning to Russia just as Stalin was beginning his purges and his campaign of extreme artistic censorship. Disappointed with the reception of his music in the West, Prokofiev fully expected to be welcomed with open arms on his return to Russia. As Francis Maes has written in *A History of Russian Music*, "While Sergei Prokofiev's talent is beyond question, his career as a composer was a succession of misjudgements .... All his actions from 1918 to 1932 can be seen as a step-by-step return, first to Western Europe, and then to Moscow. This road led in the opposite direction from that taken by the musical avant-garde: toward the end of the thirties the leading composers were on the other side of the Atlantic, while Prokofiev was locked away in Russia."

Prokofiev described his Fifth Symphony, his first composition in this genre for sixteen years, as "...the culmination of an entire fire period in my work. I conceived it as a symphony on the grandeur of the human spirit." He regarded this symphony, composed in the summer of 1944, as his finest work. The first movement (unusually an Andante, rather than an Allegro) opens quietly and lyrically with a rising theme for flute and bassoon, but with the introduction of brass and percussion the hard-edged side of Prokofiev's language becomes more evident. A feeling of menace is not far below the surface. Among the abundance of melodic material in this opening movement, the second main subject is introduced by flute and oboe above delicate string accompaniment. The development begins with a return to the opening, now played by cellos and basses, though the main themes are not so much developed as pitted against each other. This is not untypical of Prokofiev's developments, which also tend to be based on conflict of keys rather than actual thematic development. Nevertheless, various themes in this symphony eventually undergo striking transformations in character. For instance, the coda to the first movement, severe and imposing, is derived from the innocent opening theme of the work.

The brilliantly sardonic scherzo (Allegro marcato) opens with a lively clarinet melody, with witty comment from oboe and violas. Throughout the entire first section a relentless accompaniment of eight quavers to the bar is maintained in different parts of the orchestra, while variants of the clarinet melody are explored. A short bridge-passage in slower tempo, with a new melody on oboes and clarinets, leads to the middle section. In this 3/4 "trio section" Prokofiev introduces another new melody on clarinets and violas, with gentle percussion adding to the light-hearted, even flippancy mood. The bridge-passage returns, leading to a grotesquely ponderous version of the scherzo section, with staccato trumpets pecking away at

vender tilbake og leder inn i en grotesk og klossete versjon av scherzo-seksjonen, med stakkato-trompeter som hakker løs på hovedtemaet. Til slutt fører en akselerasjon oss tilbake til det raske scherzo-tempoet. Nå bygger musikken seg opp i intensitet med raske skalabevegelser og kulminerer med kraft på de siste sidene.

Orkestreringen av denne symfonien omfatter klaver og en stor slagverkseksjon. Et eksempel på den særegne orkesterklangen Prokofjev til tider foretrekker, er hans noe keitete bruk av tuba (uten tromboner) som støtte for de lave strykerne på begynnelsen av den langsomme satsen (Adagio). Klarinetter og bassklarinet kommer inn med et typisk lyrisk tema over et akkompagnement bestående av trioler, en rytme som blir mer gjennomtrengende etter hvert som musikken bygger seg opp til et stort klimaks. Den midtre delen av satsen, med tunge, insisterende punkterte rytmer, er av tragisk, ja dyster karakter. Til slutt blir triolrytmen, som virket harmløs til å begynne med, forvandlet til et illevarslende nærvær idet satsen når et massivt klimaks med skarpe dissonanser. Påfallende nok blir spenningen gradvis drevet bort, og roen gjenetablers idet den uttrykksfulle melodien vender tilbake (pianissimo). Slutten er fredfylt og optimistisk.

Finalen, *Allegro giocoso*, åpner med en innledende seksjon der symfoniets åpnings tema dukker opp på ny, nå med celloene delt i fire stemmer. Når hoveddelen av satsen er i gang, introduserer klarinetten en frekk, optimistisk melodi som blir besvart med nervose kommentarer fra førstefiolinene. En mer avspennt passasje omfatter et nytt tema på fløyte, før det kommer enda et stemningsskift idet de lave strykerne introduserer en langt uttrukket melodi som fører til et parti med økt spenning. Det opprinnelige, optimistiske materialet vender tilbake, men nå blir fiolinpassasjene mer dominerende. Når den trykkende stemningen tiltar, inntar slagverkseksjonen en framtrekkende posisjon, og musikken får en tvangsmessig, mekanistisk karakter. De merkelige avslutningstaktene antyder avsendige, ustoppelige maskiner med solostrykere som står og kverner som om de har kjørt seg fast. Da symfonien ble urframført i Moskva 13. januar 1945, gjorde Prokofjev sin siste opptreden som dirigent.

Prokofjev regnes av mange som en av de viktigste symfonikerne i sin tid, selv om hans bidrag til sjangeren er av ujevn kvalitet. **Nikolaj Mjaskovskij** (1881–1950) var utvilsomt en av de mest produktive symfonikomponistene på 1900-tallet. Han ble født i Novo-Georgijevsk, som den gang var en del av de polske territoriene i det russiske imperiet. Han tok klavertimer hos en tante og lærte seg selv å spille fiolin. Etter utdanningen på en rekke militære skoler ble han gradvis mer interessert i en musikalsk karriere. Han tok privattimer med Glière i Moskva, og da han hadde bestemt seg for å vie seg til å kompo-

the main theme. Eventually an acceleration leads to a return of the fast scherzo tempo. Now the music builds in intensity with rapid scale figures, culminating in the emphatic final pages.

The orchestration of this symphony includes piano and a big percussion section. One example of the idiosyncratic orchestral sound Prokofiev sometimes favours is his rather gauche inclusion of the tuba (without trombones) as support for the lower strings at the beginning of the slow movement (Adagio). Clarinets and bass clarinet enter with a typically lyrical theme above an accompaniment of triplets, a rhythm which becomes pervasive as the music builds to a big climax. The middle part of the movement, with heavy, insistent dotted rhythm, is tragic, even funereal in character. Eventually the triplet rhythm, which seemed innocuous at the outset, is transformed into a sinister presence as the movement reaches a massive climax, pungent with discord. Remarkably this tension is gradually dispelled, serenity is achieved once more with the recall of the expressive melody (pianissimo), and the movement ends peacefully and optimistically.

The Allegro giocoso finale opens with a preliminary section which includes a recall of the opening theme of the symphony, now scored for divided cellos. Once the main part of the movement is under way, the clarinet introduces a perky, optimistic melody, answered by skittish comments from the first violins. A more relaxed passage includes a new theme on the flute, before a further change of mood as the lower strings introduce a broadly sustained melody which leads to an increase in tension. The original, optimistic material returns, but now the skittish violin passages become much more dominant. As the oppressive mood increases, the percussion section features prominently and the music assumes an obsessive, mechanistic character. The extraordinary final bars suggest frenzied, unstoppable machines, with solo strings thrashing away as though stuck in a rut. When this symphony received its premiere in Moscow on 13 January 1945, Prokofiev made his final appearance as a conductor.

Prokofiev may be considered by many to be among the major symphonists of his time, though his contribution to this genre is uneven. **Nikolai Myaskovsky** (1881–1950) was certainly one of the most prolific symphonic composers of the twentieth century. He was born in Novo-Georgievsk, which was then part of the Polish territories of the Tsarist empire. Having received piano lessons from an aunt, he taught himself the violin. Following his education at various military schools, he was increasingly drawn towards a career in music. He took private tuition with Glière in Moscow, then, having decided to devote himself to composition, studied with Rimsky-Korsakov and Lyadov at the St. Petersburg Conservatory (from 1906), while establishing what would prove to be a life-long friend-

nere, studerte han med Rimskij-Korsakov og Ljadov ved St. Petersburg-konservatoriet (fra 1906). Samtidig etablerte han det som skulle bli et livslangt vennskap med Prokofjev. De tidligste komposisjonene hans var en gruppe klaverpreludier (1896–98), men det var ikke før i 1908 han skrev den første av sine 27 symfonier. Som militæringenør under første verdenskrig ble han såret og fikk granatsjokk. Blant de andre større verkene hans kan nevnes to konserter, tretten strykekvartetter og ni klaversonater. Da Prokofjev og Sjostakovitsj oppnådde sin dominerende posisjon, havnet Mjaskovskij (og en rekke andre gode russiske komponister) på sidelinjen.

I 1921 ble han ansatt ved Moskva-konservatoriet, der han fortsatte som professor i komposisjon fram til sin død. Gradvis begynte han å tilfredsstille kravene fra sovjetmyndighetene og høste anerkjennelse fra dem. Foreningen for samtidsmusikk, et fellesskap av mer avantgardistiske komponister som han selv hadde vært med på å grunnlegge, ble oppløst etter en uoverensstemmelse med Den russiske foreningen for proletære musikere. Men, som Richard Taruskin har skrevet, hans «enkle, pene, pregløse stil» oppsto ikke bare som et resultat av den sovjetiske sensureringen av Sjostakovitsjs opera *Lady Macbeth fra Mtsensk* og de påfølgende straffereaksjonene. «Så tidlig som i 1910 [...] rablet Mjaskovskij ned en lett og melodios Sinfonietta i A-dur, og han opprettholdt både sin tunge og sin fjærlig stil i en Copland-aktig vekslings.» Mjaskovskijs 27 symfonier varierer i stil, karakter og form og har alt fra én til fem satser, men generelt var han en tradisjonalist, spesielt når det gjelder tonalitet og struktur.

Symfoni nr. 21, med undertittelen *Symfoni-fantasi i fiss-moll*, skriver seg fra 1940. Den begynner (Andante sostenuto) med en soloklarinett som introduserer det første av tre hovedtemaer, med en melankolsk karakter som forsterkes når de lave strykerne gjør sin entré. Et andre tema, som begynner med en stigende oktav, blir gjenstand for imitasjon med økende emosjonell intensitet. Den tredje ideen preges av den distinkte klangen av sordinerte messingblåsere. Den første allegroeksjonen (Allegro non troppo, ma con impeto) er basert på en type musikk de sovjetiske myndighetene ville akseptert, et rytmisk tema av likefram og optimistisk karakter, men også med referanser til temaet med den stigende oktaven. I et langsommere tempo spiller strykerne en lyrisk melodi som blir utvidet til en uttrykksfull passasje. Gjennomføringen begynner idet allegro-tempoet vender tilbake. Her gjør Mjaskovskij bruk av det rytmiske temaet, men ganske snart innleder de lave strykerne en fugeseksjon som vokser til et klimaks i fortissimo. På en lignende måte blir behandlingen av det lyriske stryker temaet intensivert mot et triumferende klimaks (merket *fff*). Rekapitulasjonen byr ikke på større avvik fra det opprinnelige materialet, og leder fram til en slags epilog, markert *Lenfo*, der det er korte referanser til en frase fra soloklarinetens åpningstema.

ship with Prokofiev. His earliest composition was a group of piano preludes (1896–8) but it was not until 1908 that he wrote the first of his twenty-seven symphonies. Called up to serve as a military engineer in World War I, he was wounded and suffered from shell-shock. His other major works include two concertos, thirteen string quartets and nine piano sonatas. With the rise to pre-eminence of Prokofiev and Shostakovich, Myaskovsky (and several other fine Russian composers) became sidelined.

In 1921 he was appointed to the staff of the Moscow Conservatory, where he remained professor of composition until his death. Increasingly he moved towards the requirements and approval of the Soviet authorities. The Association for Contemporary Music, a fellowship of the more avant-garde composers of which he had been a founder-member, disbanded after a wrangle with the Russian Association of Proletarian Musicians. Yet, as Richard Taruskin has written, his “simple, pretty, anodyne style” did not originate merely as a result of the Soviet censorship of Shostakovich’s opera *Lady Macbeth of the Mtsensk District* and the subsequent crackdown. “As early as 1910 .... Myaskovsky tossed off a light and tuneful Sinfonietta in A, and he maintained his heavyweight and featherweight styles thereafter in a sort of Coplandesque alternation.” Myaskovsky’s twenty-seven symphonies are diverse in style, character and form, ranging from a single movement to five movements, but generally he was a traditionalist, especially in terms of tonality and structure.

The Symphony No. 21, sub-titled *Symphony-Fantasy in F sharp minor*, dates from 1940. It begins (Andante sostenuto) with a solo clarinet introducing the first of three principal themes, its melancholy character enhanced with the entry of the lower strings. A second theme, beginning with a rising octave, is subjected to some imitative writing with increasing emotional intensity. A third idea is introduced, with the distinctive tone of muted brass prominent. The first Allegro section (Allegro non troppo, ma con impeto) is based on the kind of music which the Soviet authorities would have accepted, a rhythmic theme of straightforwardly optimistic character, but also including references to the rising-octave theme. Eventually a slower tempo brings a lyrical melody played by the strings, which is extended into a passage of great eloquence. The development begins at the return of the Allegro tempo. Here Myaskovsky exploits his rhythmic theme, but soon a fugal section is initiated by lower strings, rising to a fortissimo climax. Similarly, the treatment of the lyrical string melody is intensified towards a triumphant climax (marked *fff*). The recapitulation, bringing no major divergence from the original material, gives way to a kind of epilogue, marked *Lento*, in which there are brief references to a phrase from the opening clarinet solo.

Mjaskovskij komponerte sin 21. symfoni som respons på en bestilling fra Chicago symfoniorkester til feiringen av orkesterets femtiårsjubileum. (Andre komponister som fikk bestillinger til denne anledningen, var Stravinskij, Kodály, Milhaud, Roy Harris og Walton.) Frederick Stock, orkesterets dirigent på den tiden og en stor beundrer av Mjaskovskijs musikk, framførte verket mange ganger. Aleksandr Gauk dirigerte Sovjetunionens statlige symfoniorkester ved urframføringen i november 1940. Verket ble framført for første gang i USA av Frederick Stock og Chicago symfoniorkester bare noen uker senere.

— Philip Borg-Wheeler

Myaskovsky composed his Twenty-first Symphony in response to a commission from the Chicago Symphony Orchestra to celebrate its fiftieth anniversary. (Other composers who were commissioned for this occasion included Stravinsky, Kodály, Milhaud, Roy Harris and Walton.) Frederick Stock, the orchestra’s conductor at that time and an admirer of Myaskovsky’s music, performed this work many times. Alexander Gauk conducted the USSR State Symphony Orchestra in the world premiere in November 1940. The first performance in America was given by Frederick Stock with the Chicago Symphony just a few weeks later.

— Philip Borg-Wheeler



# Vasily Petrenko — Sjefdirigent

## Vasily Petrenko — Chief Conductor

Efter å ha jobbet bare en uke med Vasily Petrenko i 2009 inviterte Oslo-Filharmonien den russiske dirigenten til å bli orkesterets femtende sjefdirigent. Under en skjellsettende konsert i Oslo 28. august 2013 inntok Petrenko sin nye rolle med en framføring av Stravinskij's *Vårofferet*.

Vasily Petrenko er en av vår tids fremste og mest inspirerende musikere. Han ble berømt for sitt nyskapende arbeid med Royal Liverpool Philharmonic, det eldste orkesteret i Storbritannia, der han ga orkesteret en ny klang, gjenopprettet forbindelsen mellom institusjonen og hjembyen, og sørget for en kraftig økning i billettsalget. Han ble raskt en representant for en ny generasjon dirigenter som kombinerer kompromissløs kunstnerisk virksomhet med en begeistring for kommunikasjon og formidling.

Vasily ble født i St. Petersburg (daværende Leningrad) i 1976 og studerte ved byens berømte konservatorium. Som student deltok han i en mesterklasse med Mariss Jansons, dirigenten som bidro til å etablere Oslo-Filharmonien som et orkester i verdensformat. Etter å ha vunnet en håndfull konkurranser ble Vasily sjefdirigent for St. Petersburgs symfoniorkester i 2004 og senere første gjestedirigent ved byens Mikhajlovskij-teater.

Vasily er en av de mest kritikerroste klassiske plateartistene i dag, og har mottatt en rekke utmerkelser for sine innspillinger av russisk repertoar, deriblant to Gramophone-priser. I 2017 fikk han Gramophone-prisen 'Artist of the Year'. Med Oslo-Filharmonien har han spilt inn konserter av Sjostakovitsj og Szymanowski og Prokofjevs *Romeo og Julie* samt en stor syklus med orkesterverker av Aleksandr Skrjabin.

Vasily har bl.a. dirigert London, Sydney, Chicago, Wien, San Francisco og NHK symfoniorkester i tillegg til Det russiske nasjonalorkester, Orchestre de la Suisse Romande og Orchestre Philharmonique de Radio France. Han har dirigert ved operene i Zürich, Paris og Hamburg og ved Glyndebourne.

I Oslo Konserthus har Vasily stått for kjernerepertoaret i Oslo-Filharmoniens abonnementsserier. Han har dirigert orkesteret i London, Manchester, Bristol, Birmingham, Berlin, Wien, Bratislava, Dublin, Paris, Tokyo, Edinburgh, San Sebastián, Santander, Hongkong og Taipei, og i 2019 i Barcelona, Madrid, Zaragoza, Köln, Amsterdam, Hamburg, Ljubljana, Udine, Torino og București.

After just one week working with Vasily Petrenko in 2009, the Oslo Philharmonic invited the Russian conductor to be its fifteenth Principal Conductor. At a landmark concert in Oslo on 28 August 2013, Petrenko was inaugurated in his new role conducting Stravinsky's *The Rite of Spring*.

Vasily Petrenko is one of the most significant and galvanizing musicians alive. He became famous for his transformative work at the Royal Liverpool Philharmonic, the oldest orchestra in the United Kingdom, where he refashioned the orchestra's sound, reconnected the organization to its home city and presided over a huge increase in ticket sales. He quickly came to represent a new generation of conductors ready to combine their uncompromising artistic work with a passion for communication and inclusion.

Vasily was born in St Petersburg in 1976 and trained at the city's famous conservatoire. As a student, he took part in a master-class with Mariss Jansons, the conductor who helped establish the Oslo Philharmonic as one of the great orchestras of the world. After winning a handful of competitions, Vasily became Chief Conductor of the St. Petersburg State Academic Symphony Orchestra in 2004 and later principal guest conductor at the city's Mikhailovsky Theatre.

Vasily is one of the most acclaimed classical recording artists alive and has won numerous accolades for his recordings of Russian repertoire, including two Gramophone awards. With the Oslo Philharmonic, he has recorded Shostakovich and Szymanowski concertos, *Romeo and Juliet* by Prokofiev, as well as two major cycles of orchestral works by Alexander Scriabin and Richard Strauss respectively.

Vasily has conducted the London, Sydney, Chicago, Vienna, San Francisco, and NHK Symphony Orchestras as well as the Russian National Orchestra, the Orchestre de la Suisse Romande and the Orchestre Philharmonique de Radio France. In February 2018 he made his debut with the Berliner Philharmoniker. He has conducted at the Zurich, Paris and Hamburg Operas and at Glyndebourne, and in 2019 made his debut at the Metropolitan Opera in New York.

At Oslo Konserthus, Vasily has provided the backbone of the Oslo Philharmonic's subscription series. He has conducted the orchestra in London, Manchester, Bristol, Birmingham, Berlin, Vienna, Bratislava, Dublin, Paris, Tokyo, Edinburgh, San Sebastián, Santander, Hong Kong and Taipei, and in 2019 in Barcelona, Madrid, Zaragoza, Cologne, Amsterdam, Hamburg, Ljubljana, Udine, Turin and Bucharest.





# Oslo Filharmoniske Orkester

## The Oslo Philharmonic

Den 27. september 1919 satt et helt nytt orkester på podiet i Logens gamle festsal for å gi sin første offentlige konsert. Dirigent Georg Schnéevoigt ledet gripende fremførelser av Edvard Griegs klaverkonsert og Christian Sinding's første symfoni. Etter 40 år med vekslende tilbud hadde den norske hovedstaden omsider fått det den fortjente. Filharmonisk Selskaps Orkester var et faktum.

I de åtte månedene som fulgte, ga Filharmonien 135 konserter, de fleste for fulle hus. Orkesteret mestret den lidenskapelige Mahler, den skimrende Debussy og den fremadstormende Nielsen. Verdensberømte gjestedirigenter innfant seg snart, og ble betatt av orkesterets ungdommelighet og entusiasme. Igor Stravinskij og Maurice Ravel kom på besøk, og orkesteret fikk topp trening i den aller nyeste musikken. Sibelius og Nielsen dirigerte egne verk – nyheter den gangen. Etter hvert monterte Norsk rikskringkasting sine mikrofoner, og orkesteret kunne formidles til hele Norge.

Gjennom et halvt århundre vokste orkesterets renomme jevnt og trutt. Så, i 1979, forandret det seg for alltid. En ung latvier kom til Norge, tok orkesteret fra hverandre gruppe for gruppe og satte det sammen igjen til en finstilt mekanisme med helt ny drivkraft. Under Mariss Jansons' ledelse ble Filharmonien en rival for de store filharmoniske orkestrene i Wien, Berlin og New York. Snart spilte det overalt, fra San Francisco til Salzburg, fra Lisboa til London. Hjemme i Oslo fikk de sin første faste og moderne konsertsal. I 1983 spilte orkesteret inn Tsjajkovskijs symfoni nr. 5, en mastertape som fikk Chandos til å inngå innspillingskontrakt for alle Tsjajkovskijs symfonier, og disse ble referanseinnspillinger verden over. I 1986 inngikk EMI sin største orkesterkontrakt noensinne, som sikret at en hel verden kunne nyte den rike, organiske klangen fra Oslo-Filharmonien.

Og verden lytter fremdeles, tre tiår senere. Oslo-Filharmonien holder ved like sin evne til nyoppdagelse og sansen for fineser. Under Jukka-Pekka Sarastes ledelse videreførdet de den tyngden og dybden som Jansons hadde innpodet; med Vasily Petrenko som sjefdirigent har de arbeidet på høyeste nivå med detaljer og stil. Orkesteret fortsetter å krysse kloden, men samtidig har det aldri følt seg mer hjemme. Konsertseriene i Oslo tilbyr musikklivets beste utøvere på dirigent- og solistplass. Konserter utendørs til trekker seg titusener; utdannings- og formidlingsprogrammer skaper relasjoner til nye grupper. I 2019/20 feiret Oslo 100-årsjubileet til Oslo-Filharmonien, topporkesteret som byen fortsatt fortjener.

On 27 September 1919, a new orchestra took to the stage of the old Logan Hall in Oslo to give its first public concert. Conductor Georg Schnéevoigt presided over thrilling performances of Edvard Grieg's Piano Concerto and Christian Sinding's First Symphony. After forty years of making-do, the Norwegian capital had at last got the orchestra it deserved. The Oslo Philharmonic was born.

In the eight months that followed, the Oslo Philharmonic gave 135 concerts, most of which sold out. It tackled passionate Mahler, glistening Debussy and thrusting Nielsen. Soon, world famous musicians were coming to conduct it, relishing its youth and enthusiasm. Igor Stravinsky and Maurice Ravel visited Oslo to coach the musicians through brand new music. National broadcaster NRK began to hang microphones at the orchestra's concerts, transmitting them to the whole of Norway.

Over the next half-century, the Oslo Philharmonic's reputation grew steadily. Then, in 1979, it changed forever. A young Latvian arrived in Norway, taking the orchestra apart section-by-section, putting it back together a finely tuned machine with a whole new attitude. Under Mariss Jansons, the orchestra became a rival to the great Philharmonics of Vienna, Berlin and New York. It was soon playing everywhere, from Seattle to Salzburg, Lisbon to London. Back home in Oslo, it got a modern, permanent concert hall of its own. In 1986, EMI drew up the largest orchestral contract in its history, ensuring the world would hear the rich, visceral sound of the Oslo Philharmonic.

In Oslo's burgeoning cultural scene, the Philharmonic under Petrenko has been a vital and forward-looking centenarian. The subscription season in Oslo features the best musicians in the business. New works include commissions by Steve Reich, Kaija Saariaho, Bent Sørensen and Lera Auerbach in addition to a host of young Norwegian composers. Outdoor concerts attract tens of thousands; education and outreach programmes connect the orchestra with many hundreds more.

Vasily Petrenko has led the orchestra through its 100th anniversary season, including a European tour where the orchestra has appeared in Romania, the UK, Germany, Austria, the Netherlands, Slovenia and Italy.

Elise Båtnes – Concertmaster

### Sergei Prokofiev (1891–1953)

Symphony No. 5 in B-flat major, Op. 100

- + 1. I. Andante 14:13
- + 2. II. Allegro marcato 08:58
- + 3. III. Adagio 14:26
- + 4. IV. Allegro giocoso 09:41

### Nikolai Myaskovsky (1881–1950)

Symphony No. 21 in F-sharp minor, Op. 51

- + 5. Andante sostenuto – Allegro non troppo, ma con impeto – Tempo I 15:13

RECORDED IN OSLO CONCERT HALL, 29 OCTOBER–2 NOVEMBER 2018

- + PRODUCER: ANDREW WALTON
- + TECHNICIANS: THOMAS WOLDEN / VEGARD LANDAAS
- + MIX: ANDREW WALTON / THOMAS WOLDEN
- + EDITING: ANDREW WALTON
- + BOOKLET NOTES: PHILIP BORG-WHEELER
- + NORWEGIAN TRANSLATION OF BOOKLET NOTES: TOR TVEITE
- + BOOKLET EDITOR: HEGE WOLLENG
- + COVER DESIGN AND ILLUSTRATION: ANNA-JULIA GRANBERG / BLUNDERBUSS
- + ARTIST PHOTOS: CF WESENBERG